

ਡੇਲਚ ਲੋਕੀ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗਜ਼ਲਾਂ
(ਅਧੀਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਫੇ ਤੋਂ)

ਨਵਾਂ ਜ਼ਮਾਨਾ ਐਤਵਾਰਤਾ

Regd. No : L-4/PB-JL-0023/2024-26, (R.N.I.)-00068/57

ਜਲੰਧਰ : ਐਤਵਾਰ, 27 ਜੁਲਾਈ 2025

www.nawanzamana.in

ਕੀਮਤ 5.00 ਰੁਪਏ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਮੈਂਬਰ : ਸੋਮਨਾਥ ਲਹਿਰੀ

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਡਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੱਖ ਕੈਨੋਡੀਅਨ, ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਹੌਰ ਕਿਲਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਹਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਮਨਾਥ ਨੂੰ 1939 ਵਿੱਚ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਡਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੋਮਨਾਥ ਲਹਿਰੀ ਬੰਗਲ ਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਮਨਾ ਪਿਆਰੇ ਬੁਲਾਰੇ ਸਨ।

ਕਾਂਗਰਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ

ਬੰਕਿਮ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਮੁੜੋਂਦਰ ਅੰਤਰਿਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੋਮਨਾਥ ਲਹਿਰੀ 1938 ਵਿੱਚ ਏ ਆਈ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣ੍ਹੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਣਾਈ ਗਈ ਖੱਬੇ ਪੱਥੀ ਦੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਹ 1938-39 ਦੌਰਾਨ ਬੰਗਲ ਪੰਤਿਕ ਕਾਮੇਟੀ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

1944 ਵਿੱਚ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ

ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਨੂੰ ਭੁਖ ਹੜਾਤਾਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਪੀ ਸੀ ਜੋੜੀ ਦੁਆਰਾ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਨੂੰ 'ਰਸਾਈ ਪਿਤਾ' ਕਿਹਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਨੂੰ 'ਸਾਡਾ' ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਸਭਾਸਥ ਬੰਸ ਵਡਾ ਮਹਾਨ ਨੇਤਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੋਮਨਾਥ ਲਹਿਰੀ ਅਤੇ ਬੰਕਿਮ ਮੁਖਰਜੀ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਉਚਾ

ਦਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

1944 ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਯਨੋਵਰਸਿਟੀ ਵਿਸ਼ਾਲੀਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ

ਵਿਸ਼ਾਲੀਤਾ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੀਪਲਸ ਵਾਰ ਲਈ ਨਸ਼ਾਵ ਦੇ ਪਾਸਤਾਵ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਸੋਮਨਾਥ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਸਾਡਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਰਹੀ ਨਾ ਪੈਂਦ ਬੀਬੇ ਗਣਿਆਂ ਦੀ।
ਹੁਕਮਤ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜ਼ਰਵਰਾਂਓਂ ਦੀ।

ਕਿਸੇ ਭੁੱਖੇ ਜਦ ਝੋਲੀ 'ਚ ਪੈਂਦੇ,
ਉਦੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੁਹਾਂ ਦਾਤਾਂਾਂ ਦੀ।

ਜੇ ਅੰਦਰ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਲੋਂਗੇ,
ਹੈ ਕੀਮਤ ਦਿਵ ਕੀ ਸੁਖੇ ਬਾਣੀਆਂ ਦੀ।

ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰੇਂ ਰੱਖੋ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ ਸੁਟਿਆਂ,
ਸੁਣੀ ਨਾ ਕੁਕ ਪੱਤਿਆਂ, ਟਾਹਿਆਂ ਦੀ।

ਕਰਾਂ ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ ਕੀ ਇਤਥਾਰ ਲੋਂਗੇ,
ਇਹ ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਅੰਨ੍ਹਾਂ, ਕਾਣਿਆਂ ਦੀ।

(2)
ਕੁਝਾਂ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਥੇ।
ਕਿਥੇ ਨੇ ਨੇਕ ਬੰਦੇ।

ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਫੁਰ ਤੋਂ ਹੀ,
ਮਾਰਨ ਇਹ ਸੇਕ ਬੰਦੇ।

ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੋਈ,
ਹੁੰਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਸ ਦੀ।

ਮਿਲਦੇ ਨੇ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ,
ਮਿਲਦੇ ਨੇ ਫੁਰ ਬੰਦੇ।

ਤੱਖੇ ਜੁਥਾਨ ਕੜੀ।
ਮੱਖਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੁੜੀ।

ਆਉਂਦੇ ਗੁਰੂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ,
ਮੱਥੇ ਵੀ ਟੈਕ ਬੰਦੇ।

ਮਿਲਦੇ ਨੇ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ,
ਮਿਲਦੇ ਨੇ ਫੁਰ ਬੰਦੇ।

ਤ੍ਰੈਲੇਚਨ ਲੋਚੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਾਂਅ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਤੇ ਪੁਗਾਣੇ ਸ਼ਾਇਰ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਨੂੰ ਮਣਾਂ-ਮੂੰਹਾਂ ਪਿਆਰ ਦਿੰਦੇ ਨੇ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਥਾਹ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਉਸ ਕੋਲ। ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਵਿੱਚ ਵਾਂਗ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਬੂਬੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਦ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਗਜ਼ਲ ਤੱਨੁਮ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੁਫੇਰੇ ਚੁਪੈ ਪਸਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੰਨ ਰਸ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਹਰ ਸ਼ਿਅਰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਸਰਦ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਸੰਘਣੀ ਯੁੰਦ ਪਿੱਛੋਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ-ਦੀਦਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਹਰ ਚਿਹਨ ਮੁਸਕਰਾ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਕੋਸੀ-ਕੋਸੀ ਪੁੱਧ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਠਰੇ ਜਿਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਵੀਂ ਉਰਜਾ ਭਰਦਾ ਹੈ, ਇਨ-ਬਿੰਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਸਲੀ ਤੁੱਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹਾਰ ਵਰਗਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਪੜਦਿਆਂ ਜਾਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸਵਾਦ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਗਜ਼ਲ ਦੀ ਬਹਿਰ, ਵਜ਼ਨ ਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਪੱਖ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਲਮ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵੰਨ-ਸੁਵੰਨਤਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਤੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਵਾਂਪਣ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਕਮਾਲ ਹੈ।

— ਜਗਦੀਸ਼ ਰਾਣਾ

ਤੈਲੇਚਨ ਲੋਚੀ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗਜ਼ਲਾਂ

ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਲੋਂਗੀ,
ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕੱਣ ਬੰਦੇ।

ਵਸਦੇ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ,
ਉੱਜ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਬੰਦੇ।

(3)
ਤੁੰ ਵੀ ਚੁਪ ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਚੁਪ ਹਾਂ।
ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਕੋਈ।

ਕਿਉਂ ਨਾ ਦੇਂਦੇ ਚੁਪੈ ਤੋਹਿੜੇ,
ਇਸ ਤੋਂ ਬਿੱਧਾ ਨਾ ਕੋਈ।

ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਸ਼ਸਕ ਦੇਂਦੇ,
ਦਿੱਕ ਗੱਲ ਹੀ ਸਮਝ ਕੇ ਨਾ।

ਸਾਰੀ ਉਸਤਾ ਸਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ਸਿਆ,
ਸਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਤਜ ਨਾ ਕੋਈ।

ਪੱਤੇ ਸਿਠੜੇ ਸੂਰ ਨੇ ਬਣਦੇ,
ਹਰ ਇੱਕ ਟਾਹਣ ਬਣੇ ਸਾਰੀਗੀ।

ਬਿਰਖ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ,
ਸੱਚੀਓਂ ਪੁੱਥ ਹੀ ਮਾਣੀ,

ਸ਼ਿਦਗੀ ਆਪਾਂ ਪੁੱਥ ਹੀ ਮਾਣੀ,
ਅਪਣੀ ਤਾਂ ਬਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਹਾਂ।

ਏਸ ਗੱਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਲੋਚੀ,
ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾਰਜ਼ ਨਾ ਕੋਈ।

(4)
ਭੋਗ ਵੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨੀਆਂ।
ਅਪਣੇ ਹੀ ਕਰਦੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨੀਆਂ।

ਬਚ ਬਚਾ ਕੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ,
ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਮਾਰ ਜਾਂਦੇ ਭਾਨੀਆਂ।

ਹੁਣ ਇਕਲਾ ਬੰਦਾ ਹੀ ਭੁਰਦਾ ਨਹੀਂ,
ਭੁਰਦੀਆਂ ਨੇ ਨਾਲ ਬੋਧੀਆਨੀਆਂ।

ਜੇ ਬਿਥਾਰਤ ਸੱਚ ਦੀ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ,
ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜੀਆਂ ਨੇ ਕਿਉਂ ਫਿਰ ਕਾਨੀਆਂ।

ਸਨਕੀ ਸ਼ਸਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੋ ਕੀ,
ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮਨਸਾਨੀਆਂ।

ਬਚਲਦਾ ਇਹ ਵਕਤ 'ਲੋਚੀ' ਦੇਖਿਆ,
ਬਚਲੀਆਂ ਨਾ ਤੇਰੀਆਂ ਨਾਚਾਨੀਆਂ।

(5)
ਕੁਝ ਮਿਠੀਆਂ ਤਰਜ਼ਾਂ ਛੱਡ ਜਾਈਏ।
ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਤਾਂ ਛੱਡ ਜਾਈਏ।

ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਸੇਪ ਸਿਲ੍ਹ,
ਕੁਝ ਮਾਣੀਆਂ ਪੈਂਦਾਂ ਛੱਡ ਜਾਈਏ।

ਕੋਈ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਗਾਵੇਗਾ,
ਕੁਝ ਨਜ਼ਾਰਾ ਛੱਡ ਜਾਈਏ।

ਜਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਰਸਾਰ ਕਰਨ,
ਕੁਝ ਮਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਛੱਡ ਜਾਈਏ।

ਕਿਤੇ ਨਵੀਆਂ ਨਸਲਾਂ ਤਰਸਣ ਨਾ,
ਕੁਝ ਭਰੀਆਂ ਮਾਨੀਆਂ ਛੱਡ ਜਾਈਏ।

(6)
ਵਗਾਹ ਕੇ ਸੱਟ ਪਸ ਧਾਰ ਹਉਮੈ।
ਕੁਝ ਹੀ ਸਿਰ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਭਰ ਹਉਮੈ।

ਉਦੋਂ ਹੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿਕ ਪੈਂਦੀ,
ਜਦੋਂ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਵਿਚਕਾਰ ਹਉਮੈ।

ਮੁੱਹਚ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਿਰਤੇ ਨੇ ਜੋੜੇ,
ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਭੀ ਫਿਰ ਬੰਦਾਰ ਹਉਮੈ।

ਤੁਸੀਂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਹੋ, ਪਰ,
ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ ਉਹਦੇ ਦਰਬਾਰ ਹਉਮੈ।

ਤੂੰ ਲੋਚੀ ਸ਼ਸਕ ਲੈ ਤੇ ਪਿਆਨ ਰੱਖੀ,
ਕਦੇ ਵੀ ਲਾਉਂਦੀ ਨਾ ਦਿਖ ਪਾਰ ਹਉਮੈ।

(7)
ਤੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਿਖਾਰ ਦੇਖਿਆ।
ਚੰਨ ਦਿੰਦੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ।

ਚਿੱਤੀ ਚਿਰਖਾਂ ਵਧਾਈ ਜੂਮ ਕੇ,
ਚਿਕ ਬੰਟ ਜੋ ਉਤਾਰ ਦੇਖਿਆ।

ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਤੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਖਾਲਾ ਲੈਨਾ,
ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਸਿਰਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ।

(8)
ਕੋਸੀ ਤੇਰੀ ਲੀਲਾ, ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮੀਆਂ।
ਚੌਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਰੱਖੇ ਪਹਿਲਾਰ ਮੀਆਂ।

ਏਧਰ ਮਾਲ ਪਲੋਜੇ, ਉਧਰ ਭੁੱਗੀਆਂ ਨੇ,
ਕਦ ਹੋਵੇਗੀ ਧਰਤੀ ਮੀਆਂ।

ਬਾਬਾ ਜੇਤ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹਿਂਦਾ ਸੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ,
ਉਸੇ ਦੀ ਨਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਅੰਧਕਾਰ ਮੀਆਂ?

ਧਰਤੀ ਦੇ ਬੇਦੇ ਤਾਂ ਆਕਵੋਰੇ ਨੇ,
ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਿਆਰ ਮੀਆਂ।

ਪਤਾ ਨਾਈ ਕਿਹੜਾ ਕਿਲਾ ਇਹ ਜਿੱਤਣ ਲੱਗੇ ?
ਏਨੀ ਤੇਜ਼ ਸੰਖਿਆਂ ਦੀ ਰਡਾਰ ਮੀਆਂ।

'ਲੋਚੀ' ਨੇ ਤਾਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮੁੱਖ ਜਾਣਾ ਸੀ,
ਜਿੱਤ ਦੀ ਆਸ ਜਗਾਉਂਦੀ ਨਾ ਜੋ ਹਰ ਮੀਆਂ।

(9)
ਤੁਰਦਾ ਵਿਰਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆ ਲੈਨਾ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾ ਲੈਨਾ।

ਏਸ ਬਹਨੇ ਮਨ ਵੀ ਥਾਂ ਸਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ,
ਸੱਕ ਦੇ ਜਦੋਂ ਕਬੂਲ ਕਰ ਦੇ ਉਡਾ ਲੈਨਾ।

ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮਣ ਦਾ ਵੀ ਢੰਗ ਮੰਗਾ,
ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੱਢੇ ਬੱਲ ਵੀ ਸੀਨ ਲੈਨਾ।

ਕਿਸੇ ਉਦਾਸੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਮਾਣਨ,
ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਪਣੀ ਗਜ਼ਲ ਸੁਣਾ ਲੈਨਾ।

ਬੇਸਮਣ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਤਮਾਜ਼ ਬਣਿਆਂ ਨਾਲੋਂ,
ਬੋਲਣ ਨਾਲੋਂ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਜਿੰਦਗ ਲਾ ਲੈਨਾ।

ਘਰ ਤ

